

במדיונה

צד"ל המפקד היחיד

שתיקה מוזרה אופפת

את מיטתו של הגנרל

לאחר שצעירה

לבנונית יתה בו בביתו.

שרה ליבוביץ

מאבקיו כוחות משונה התנהל סביב מיטתו של אנטואן לאחר. כולם, סביבו, שתקו. כל אחד הטיל את רצון השתיקה על מישו אחר.

רלתות המחלקה לטיפול-נמרץ כי בית-החולים רמב"ם בחיפה, שם מאר שפו הגנרל, היו נעולות. בפתח עמדו שלושה שוטרים צבאיים לצידם שומר-ראשו של לאחר, ג'ורג' סלים (31), רווק מגושם-גוף מהכפר ג'ורג' סלים. בתוך המחלקה, בחדר-המישפחות, ישבו בני-מישפחתו של לאחר. אשתו, אחותו, כמה חברים קרובים. הבית במרג'עיון נסגר, חייל הופקר על שמי רתו. כל בני-המשפחה נמצאו בחיפה, בבית-החולים, בכת-מלון, ברירות שור נות ברחבי העיר.

לשבת. ביום-השבת בבוקר היתה חיפה גשומה וקרה. מבקרים מיקריים הציצו כסקרנות אל דלתות-ההכנסת והסגרות את המחלקה. השוטרים הצב-איים חסמו את המעבר. ג'ורג' סלים נקרא אל הדלת.

הוא אמר כי מינרב לאחר, אשת הגנרל, ישנה, אחרי ילדה ארוך ללא שינה, ובמילא אינה רוצה להיפגש עם עיתונאים. כמוה גם בני-המשפחה הא-חיים. אין הם מעוניינים לשוחח עם עיתונאים.

חוץ מזה, אמר סלים, כי הצבא היש-ראלי אסר על מינרב לאחר להתראיין.

דויד קולין (1984)

יש לי תמיד מול מחורבן לעזוב את השילטון לפני שהוא נעזב...

תופים ומחולות. זוהי הצגה מכווערת. אני מגדיר עצמי כ"איש יהדות". אני הולך לבית-כנסת. כמה פעמים בשנה? שבוע? זה ביני לבין האלוהים. אני מקפיד על כשרות: כשרות, כמו שאני מביין...

אך אני מביין? אני לא אוכל חויר, לא אוכל מאכליים. אני מקיים מסורת של שבת... נאמר כך: שחברים באים אלינו, אבל אנחנו לא נוסעים אליהם בשבתות. ילדיי הם יודעים מה זה בית-כנסת, מהי תורה. הם לא יודעים כפי שהייתי רוצה. נאמר, לא כפי שאבא שלי היה רוצה.

לכן, כאמת, דברים רבים ממה שנאמר אתמול בהפגנה צרמו לי — הקריאות נגד הדת. אני קרוב בהרבה לערכי היהדות הדתית מאשר — קשה לאמר "ערכים" — אלאה של החילונית. אני מכיר ערכים של יהודים דתיים ומכבד אותם, אבל בו, מתעב, את העסקנים

גדלתי בשכונת-גאולה בירושלים. אני זוכר את אברהם רביץ הרבה לפני שהפך לרב רביץ (מיספר 1 ברשימת דגל-התורה, ומחזיר-בתשובה ליודע). הוא היה נושא להערצה כמנהל-הריקור דים-והשימחה של בית-השואבה. כולם העריצו אותו. נו, מנהל השימחה...

אני גם נמנה עם המאמינים שתלמדי דיישיכות צריכים להיות פטורים משרות צבא. אני עצמי שירתתי, מפני שאני חושב שהשיתור הסוחף האוטומטי, השיחרור המחייב של מי שנולד לי-מישפחה אורתודוקסית מהצבא, עומד בניגוד גמור לרוח היהדות, לערכיה, למה שהיא מטיפה.

דויד בן-גוריון, שחתם והיה אבי הר"עיון של שיחרור בני-תורה — תדגישי, בני-תורה! — ידע מה שהוא עושה. מה שקרה אחרייך הוא שפוליטיקאים דתיים, חרדיים, בעלי דימויון פרוץ לא לא גבול — בעיקר גבול פיננסי — הצליחו להגיע להסדרים עם פוליטיקאים

חובות. יכולתי להיות כיום אחר מנסיכי-חובות. מאור לא-מכובדת. יכולתי להיות כיום אחר מנסיכי-חובות.

עובתי את חרות ב-1977. יש לי תמיד מול מחורבן לעזוב את השילטון ממש לפני שהוא מגיע. הבחירות של 1977 התנהלו עוד מהישרד שלי. עוד וייצמן) ניהל את המערכה (מסעי-הבחירות של הליכוד, שהוביל למהפך) מהישרד שלי.

לא עזבתי את חרות בגדול. פשוט נמוגתי יותר לא התאים לי, מה שקרה. יש עדיין רבים שלגביהם לא עזבתי את התנועה. חברים של הוריי לא יודעים שעזבתי. אבל הייתי כסרט הזה. איך הם קיבלו את היוזמה העכשווית

דקות. שאלו: "מי מוכן? מי מוכן?" התנכרתי. האם היו מתנכרים נוספים?

רצינו להוציא לכיכר מלכיים-ישראל, לא רק את הרעבים והמפוזרים, אלא גם את השכפעים והמפוזרים. אני משר כנע שכל עיתונאי וכל עורך בישראל פגש בשבת, ה-12 בנובמבר, את החברים הקרובים ביותר שלו בהפגנה, האנשים הכי לא-צפויים: אלה היו צעירים, זקנים, מסורתיים ופחות-מסורתיים.

אחר הגיעו להפגנת 400,000 (אחרי צבה ושאתילה), ולא להפגנות אחרות. אבל הם היו בשבת, כשהיה נרמה להם שמדינת-ישראל עומדת לשנות את פניה.

כמה הגיעו? הרבה. אומרים אותם בין ה-50,000 ל-100,000.

חרות: "יכולתי להיות

נסין"

מ עולם לא הייתי פעיל ממש כפור ליטיקה. הייתי מאז ומתמיד קרוב לכך.

נולדתי בתנועת-החרות. אבא שלי היה פעיל בתנועה, אמא שלי היתה פעילה בה, אני הייתי פעיל בה.

מדובר על תקופה שבה היתה חרות תנועה נרמפת, מחוץ למימסר הישראלי. זאת היתה תנועה קטנה כזאת, מישפחתית.

אני זוכר את עצמי ב-1955 — הייתי אז בן 12 — מחלק כרוזים ופתקים. להיות חרותניק אז זה לא היה כבוד גדול.

אבלנה היתה אז ספינת-אפר לא-מכובדת, מאור לא-מכובדת.

יכולתי להיות כיום אחר מנסיכי-חובות.

עובתי את חרות ב-1977. יש לי תמיד מול מחורבן לעזוב את השילטון ממש לפני שהוא מגיע.

הבחירות של 1977 התנהלו עוד מהישרד שלי. עוד וייצמן) ניהל את המערכה (מסעי-הבחירות של הליכוד, שהוביל למהפך) מהישרד שלי.

לא עזבתי את חרות בגדול. פשוט נמוגתי יותר לא התאים לי, מה שקרה. יש עדיין רבים שלגביהם לא עזבתי את התנועה. חברים של הוריי לא יודעים שעזבתי. אבל הייתי כסרט הזה. איך הם קיבלו את היוזמה העכשווית

אילן דסה, העולם הזה

הגנרל לאחר

מאבקיו סביב המיטה

אם יהיה אישור צבאי — היא תרבר. איתן הבר, דוברו של שריהביטחון: "הכל תלוי באשה. היא שאינה מעוניינת להיפגש עם עיתונאים."

גם המבקרים האחרים נקלעו אל המאבק הזה. אליאס חאג'י, מורה למי תמטיקה ולעריבת ממרג'עיון, חבר קרוב של מישפחת לאחר, הירבה לחי יך, דיבר ברצון.

השוטר הצבאי הביט בו בכעס, הסביר לו בעריבת רוצה ובתנועות ידיים כי עליו לשתוק. אליאס חאג'י שתק.

היכן המתנקשת? סלים התקרב בפעם נוספת ואמר כי מצבו של הגנרל הולך ומשתפר. חיילי צד"ל, שסיקפו את חרו של לאחר, אמרו כי המתנקשת היא קומוניסטית, וכי היא נמצאת כעת בישראל. בינתיים ממלא סגנו של לאחר את מקומו.

הדוברים הישראליים אמרו דברים אחרים. הבר: המתנקשת נמצאת בל-בנון, כידי צד"ל. הם חוקרים אותה. לנו אין כל נגיעה לדבר. האלוף יוסי פלד אמר השבוע כי אין ללאחר מחליף. הוא המפקד היחיד.

האקו לשיפור פני הו

קהל בהפגנה בכיכר-מלכיים-ישראל

באו האנשים הכי לא-צפויים"

הדתיים. אלה משיגים כרוזים את ההיפך ממה שהרת, במקורה, מתכוונת אליו.

הלאה: "מושין להורים

נסין..."

ליבוביץ שאחרי? ... צריך להמי' ושיך בלחץ הזה, אבל אני האחרון בעולם שיוודע איך. אין לי מושג איך מפעילים לחץ ציבורי. לא הייתי כסרט הזה. זה הסרט שהייתי בו בשבת? אבל

חילוניים, חמדניים הם פחות, והגיעו לעיסוקים מבוה של שיחרור מחולת מעו צבא. הם חטאו לדת-ישראל. כמי שגדל על ברכיה, אני יודע שזוהי דת סוציא-לית, מבינה, סובלנית. הפכו אותה לדת שחורה: הפכו אותה למילה נרדפת למגיה השחורה של ימיהביניים! כן, אני עדיין שומר-מסורת. אני מניח תפילין בכל בוקר, תמיד! זאת לא חזרה בתשובה. בכלל, המו' נח "חזרה בתשובה" מקומם אותי באופן נוראי. מי שבאמת רוצה לחזור בתשו' בה, שיעשה לביתו ויעשה זאת בלי

שלי? מי שהאויזן למה שאמרתי וניקה את המוצ' מהתבן, הסכים איתי.

"הפכו אותה למגיה

שחורה!"

אני בא ממישפחה רתית אורתור-דוכסית. * דודו של קולין היה אחד מהווי' הדיעות של המיפלנה הרזיוויזיוניסטי' בטרם קום המדינה. וירד למכסיקו.